

COMENTARII

Opinii

Scrisoare pentru viitorul meu coleg

Dr. Cristina Scacun

Dispensarul școlar nr. 4 din Roman, România, Medicină generală

Primit: 20.05.2019 • Acceptat pentru publicare: 26.05.2019

Dragul meu coleg,

Știu! Abia ai terminat facultatea de medicină generală. Ca și mine acum douăzeci de ani. Eram la fel de speriată ca și tine, la fel de dezorientată. Plecam în lumea largă de data asta nu ca studentă într-un oraș străin, ca în urmă cu șase ani de zile, ci ca proaspăt absolvent de facultate. Primisem cât se poate de mult din noțiunile de bază ale mereriei de medic, deocamdată generalist, dar urma să îmi croiesc drumul în viață așa cum îmi era voia și destinul. Voia mi-era să devin medic specialist; poate că era amprenta pusă asupra mea din sistemul de învățare din timpul facultății, căci făcusem activitatea practică doar în mediul spitalicesc. Era și bine, căci doar în mediul spitalicesc puteam fi supravegheată în timp ce învățasem meserie, dar era și rău, căci orizontul îmi era oarecum limitat doar la mediul spitalicesc, ca și loc de muncă, ceea ce însemna doar vârful aisbergului în ceea ce privea relația medicului cu pacientul. Eram pregătită pentru nivelurile doi și trei ale practicii medicale, omițând să cred că pot lucra la fel de bine pentru cariera mea medicală, ba chiar și mai bine, în sectorul medicinei primare.

Destinul a fost altul. Am ratat prima încercare de a deveni medic specialist, așa că aveam două oportunități. Prima să rămân în continuare șomer și să mă pregătesc mult mai bine pentru viitorul examen de rezidențiat. Iar a doua era să caut până atunci un post corespunzător pregătirii mele de la acel nivel, dar în domeniul medicinei primare. Am ales această a doua variantă, cea de a „văna” unul dintre primele posturi scoase la concurs. Și alegerea mea era un post de medic școlar în orașul meu natal.

Dacă m-ar fi întrebat cineva în timpul studenției dacă mi-ar fi plăcut să lucrez ca medic școlar, aș fi răspuns cu mintea mea de atunci că probabil nu aș fi ales acest drum. Nu vroiam să îmi leg viața profesională de o unitate de învățământ preuniversitar, așa cum făcuseră părinții mei, pentru că nu

știam dacă sunt pregătită să fac față muncii cu copiii și adolescenții tocmai în direcția educației lor. Și în plus, venind în contact cu studiul pediatriei, ceva m-a speriat, căci organismul copilului are particularități aparte față de cele ale organismului omului matur, cu patologii diferite și reacții diferite la tratament.

Viața mi-a dovedit că mă înșelasem sperindu-mă degeaba. Eram mai puternică decât m-aș fi crezut cândva. Iar meseria de medic școlar, chiar dacă era ceva nou, la început de drum pentru România, și poate tocmai de aceea, este o meserie de viitor, poate chiar mai importantă decât cea de medic specialist. Tocmai de aceea am rămas aici și după 18-19 ani de activitate, învățând în tot acest timp tot ce trebuia să fac zi de zi.

Am învățat să cer de la cei care erau în drept să îmi ofere, tot ceea ce am nevoie pentru cabinetele în care urma să lucrez de-a lungul timpului și să și obțin cât de mult posibil. Am învățat să supraveghez starea de sănătate a fiecărui copil în parte și a colectivităților de copii pe ansamblu, pornind de la supravegherea condițiilor de igienă a tuturor componentelor unităților de învățământ și continuând cu alimentația, igiena vestimentației și a corpului, și până la a-i feri de tentațiile periculoase ale societății contemporane: tutun, alcool și droguri.

Am învățat să pot controla efectul bolilor transmisibile în colectivitățile de elevi: să îi îndrum pe cei deja bolnavi spre izolarea la domiciliu și să îi supraveghez pe cei încă sănătoși pentru a putea depista orice formă de debut a unei eventuale noi îmbolnăviri, precum și să păstrez mediul școlii în condiții igienice pentru a înlătura, pe cât posibil, orice pericol de infectare.

Am învățat și am încercat să îi învăț și să îi conving pe copii și pe familiile acestora că bolile infecto-contagioase pot fi prevenite prin vaccinare. Așa că am încercat să impun, nu cu forța, ci prin convingere, administrarea vaccinurilor încă de la

vârste cât mai fragede. Poate nu atât direct, cât mai ales indirect, verificând situația vaccinurilor administrate fiecărui copil înscris de la grădiniță până la absolvirea liceului.

Am învățat să intru în bucătăriile unităților de învățământ cu program prelungit, în care copiilor li se servește o masă caldă cu mâncare gătită în incinta școlii, în cadrul blocului alimentar. Pe cât posibil am încercat să supraveghez prepararea hranei, să ajut la întocmirea unui meniu echilibrat, curat pregătit, hrănitor.

Am învățat să comunic cu cadrele didactice, începând cu urmărirea controalelor periodice ale stării lor de sănătate, pentru a nu periclita și starea de sănătate a celor din jurul lor, implicit a copiilor, și până la a-i considera ca și intermediari în comunicarea dintre mine și copii și, mai ales, cu familiile acestora. Totodată am învățat să le comunic tot ce vedeam în neregulă în școli în măsură să pericliteze sănătatea lor și a copiilor.

Am învățat să supraveghez evoluția stării de sănătate a copiilor, atât prin controale periodice, cât și prin examinări de bilanț la anumite vârste. Iar când am bănuț că ar putea exista probleme de sănătate, am învățat să îndrum copiii spre medicii de familie sau specialiști care să îi ajute să redevină sănătoși. Am învățat să supraveghez copiii în momentele importante ale vieții lor, cum ar fi un examen important sau un concurs sportiv, pentru a le acorda primul ajutor la nevoie. Am învățat că pot merge în tabere sau excursii împreună cu ei, supraveghindu-i și acolo din punct de vedere al sănătății. Am învățat că pot și trebuie să îi îndrum în alegerea pregătirii lor viitoare în raport cu posibilitățile lor din punctul de vedere a stării lor de sănătate.

Am învățat că trebuie să îi învăț cum să fie și să rămână frumoși și sănătoși. Am învățat cum să le vorbesc în așa fel încât să le transmit cât mai multe informații folositoare educației lor despre și pentru sănătate.

Am învățat că atunci când mă simt depășită de problemele de monitorizare a sănătății copiilor să nu mă hazardez în a căuta de una singură rezolvarea problemelor de diagnostic și terapeutice, mai ales când competențele mele sunt depășite, ci să apelez cu respect și cu decență la ajutorul unor colegi mult mai pricepuți decât mine în rezolvarea acelor probleme.

Am învățat să îmi cunosc limitele și să știu când anume le pot depăși fără să periclitez în nici un fel sănătatea, viața și integritatea corporală a fiecărui semen de-al meu.

Am învățat să mă respect pe mine însămi respectându-i pe ceilalți și tratându-i în mod egal, cu respect, stimă și compasiune pe toți cei aflați în suferință.

Și nu în ultimul rând am învățat că și eu trebuie să învăț cât mai mult pentru a fi la curent cu orice apare nou pe plan profesional.

Toate acestea și multe altele le poți învăța și tu dacă vrei să vii alături de mine ca medic școlar. Vom învăța împreună cum

să fim medici mai buni și cum să-i învățăm pe copii cum să crească frumos și sănătos.

Te așteaptă cu drag a ta colegă mai mare,

Medic școlar dr. Cristina Scacun